YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

30 päivänä huhtikuuta 1997 *

Asiassa C-89/97 P(R),

Moccia Irme SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Napoli, edustajinaan asianajajat Emilio Cappelli, Paolo De Caterini ja Andrea Bandini, Rooma, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Charles Turk, 13 b avenue Guillaume,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-164/96 R, Moccia Irme vastaan komissio, 17.12.1996 antaman määräyksen (Kok. 1996, s. II-2261) kumoamista ja tietyistä Italian suunnittelemista tukitoimenpiteistä osana Italian yksityisen terästeollisuuden rakenneuudistusohjelmaa 30 päivänä heinäkuuta 1996 tehdyn komission päätöksen 96/678/EHTY (EYVL L 316, s. 24) täytäntöönpanon lykkäämistä,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Paul Nemitz ja Laura Pignataro, avustajanaan asianajaja Massimo Moretto, Venetsia, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI,

kuultuaan julkisasiamies M. B. Elmeriä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Valittaja on hakenut kirjelmällä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 27.2.1997, EHTY:n tuomioistuimen perussäännön 50 artiklan toisen kohdan nojalla muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-164/96 R, Moccia Irme vastaan komissio, 17.12.1996 antamaan määräykseen (Kok. 1996, s. II-2261, jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla hylättiin valittajan vaatimus tietyistä Italian suunnittelemista tukitoimenpiteistä osana Italian yksityisen terästeollisuuden rakenneuudistusohjelmaa 30 päivänä heinäkuuta 1996 tehdyn komission päätöksen 96/678/EHTY (EYVL L 316, s. 24, jäljempänä riidanalainen päätös) täytäntöönpanon lykkäämisestä. Valittaja vaatii, että valituksenalainen määräys kumotaan ja että sen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämä vaatimus riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä hyväksytään.

2 Komissio esitti yhteisöjen tuomioistuimeen 4.4.1997 saapuneella asiakirjalla kirjalliset huomautuksensa.

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

3 Valituksenalaisesta määräyksestä käy ilmi, että riidanalainen päätös annettiin ottaen huomioon rauta- ja terästeollisuuden tukia koskevista yhteisön säännöistä 27 päivänä marraskuuta 1991 tehty komission päätös 3855/91/EHTY (EYVL L 362, s. 57).

4 Päätöksen 3855/91/EHTY mukaan tiettyjä rajoitettuja rauta- ja terästeollisuuden alan yrityksille myönnettyjä tukityyppejä voidaan pitää yhteismarkkinoille soveltuvina EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa tarkoitetusta jäsenvaltioiden myöntämiä tukia ja avustuksia koskevasta kiellosta huolimatta.

5 Päätöksen 3855/91/EHTY 1 artiklan 3 kohdassa säädetään, että tällaiset tuet "voidaan panna täytäntöön vain 6 artiklan mukaisessa menettelyssä, eikä niitä voida maksaa enää 31.12.1996 jälkeen".

6 Päätöksen 3855/91/EHTY 6 artiklan nojalla komissiolle on ilmoitettava mahdollisimman pian suunnitelmista ottaa käyttöön tai muuttaa tukia, jotta se voisi ottaa kantaa siihen, ovatko ne yhteismarkkinoille soveltuvia. Päätöksen 6 artiklan 6 kohdassa säädetään erityisesti siitä, että kaikki 4 artiklassa (laitosten sulkemisen vuoksi myönnettävä tuki) ja 5 artiklassa (alueelliset sijoitustuet) tarkoitettujen tukien konkreettiset soveltamistapaukset on ilmoitettava komissiolle.

7 Italian viranomaiset ilmoittivat helmi- ja elokuussa 1994 komissiolle säännökset, jotka koskivat Italian rauta- ja terästeollisuuden alan rakenneuudistussuunnitelman täytäntöönpanon edellyttämiä kiireellisiä toimenpiteitä.

8 Varmistettuaan, että nämä säännökset olivat sopusoinnussa päätöksen 3855/91/EHTY ja erityisesti sen 4 artiklan kanssa, komissio hyväksyi kyseiset tuet 12.12.1994 tekemällään päätöksellä ja asetti niiden myöntämisen edellytykseksi sen, että niistä ilmoitetaan kussakin konkreettisessa yksittäistapauksessa etukäteen.

9 Moccia Irme teki Italian lainsäädännön mukaisesti samanaikaisesti muiden Italiaan sijoittautuneiden EHTY:n rauta- ja terästeollisuuden alan yritysten kanssa hakemuksen saadakseen rauta- ja terästeollisuuslaitosten lopullisen sulkemisen vuoksi myönnettävää tukea.

10 Koska konkreettiset tapaukset oli ilmoitettu komissiolle päätöksen 3855/91/EHTY 6 artiklan 6 kohdan mukaisesti, komissio päätti aloittaa näitä koskevan tarkastelumenettelyn. Italian hallitus esitti huomautuksensa 31.1.1996 päivätyllä kirjeellä.

11 Komissio totesi riidanalaisessa päätöksessä EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdan mukaisesti teräksen yhteismarkkinoille soveltumattomiksi valtion tuet, joita Italian tasavalta aikoi myöntää esimerkiksi Moccia Irmelle.

12 Moccia Irme vaati yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 19.10.1996 saapuneella kanteella EHTY:n perustamissopimuksen 33 artiklan toisen kohdan nojalla riidanalaisen päätöksen kumoamista ja sitä, ettei päätöksen valmisteluasiakirjoja tai siihen liittyviä asiakirjoja sovellettaisi.

13 Moccia Irme esitti erillisellä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 29.11.1996 saapuneella kirjelmällä EHTY:n perustamissopimuksen 39 artiklan perusteella välitoimia koskevan hakemuksen, jossa se vaati, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti

— määrää riidanalaisen päätöksen ja sen valmisteluasiakirjojen täytäntöönpanon lykkäämisestä;

— päättää, että komission on kehotettava Italian viranomaisia keskeyttämään pääasian ratkaisemiseen asti 12.12.1994 tehdyllä komission päätöksellä hyväksytyissä säännöksissä tarkoitettujen rauta- ja terästeollisuuden alan yritysten lopullisen sulkemisen vuoksi myönnettävien tukien maksamisen;

— päättää toissijaisesti, että komissio aloittaa valittajalle tarkoitettujen tukien uudelleentarkastelua koskevan menettelyn.

Valituksenalainen määräys

14 Valituksenalaisessa määräyksessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi välitoimia koskevan hakemuksen tutkittuaan ensin, oliko välitoimia hakeneella Moccia Irmellä intressi saada välitoimet toteutettua.

15 Ensimmäisestä haetusta välitoimesta, jossa vaadittiin riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti totesi määräyksensä 28 kohdassa, että päätös on luonteeltaan kielteinen, eikä sen täytäntöönpanon mahdollinen lykkääminen vaikuttaisi millään tavalla Moccia Irmen asemaan, koska Italian hallitus ei voisi sen perusteella maksaa pyydettyä tukea.

16 Toissijaisesta vaatimuksesta, jonka mukaan komission on aloitettava uudelleen kyseistä tukea koskeva menettely, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti totesi määräyksen 29 kohdassa, että tämä toimenpide ei toisaalta johtaisi välttämättä siihen, että komissio tekisi myönteisen päätöksen, joka ainoastaan voisi mahdollistaa sen, että Italian hallitus voisi maksaa Moccia Irmelle tukea, eikä se toisaalta olisi luonteeltaan väliaikainen, koska sillä olisi samat vaikutukset kuin pääasiassa esitetyllä kanteella ja koska se vaikuttaisi pääasian ratkaisuun.

17 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti totesi määräyksen 30 kohdassa, että suostuminen toiseen vaadittuun toimeen, jonka mukaan komissio on velvoitettava kehottamaan Italian viranomaisia lykkäämään hakijayrityksille laitosten sulkemisen vuoksi myönnettävän tuen maksamista, olisi vain näennäinen. Tällä lykkäämisellä ei vältettäisi 31.12.1996 päättyväksi vahvistetun määräajan päättymistä, minkä jälkeen päätöksen 3855/91/EHTY 1 artiklan 3 kohdan mukaan tukia ei voida enää maksaa komission hyväksymille yrityksille eikä myöskään Moccia Irmelle. Se ei siis saisi minkäänlaista etua siitä, että lykkäämisestä aiheutuu haittaa kilpaileville yrityksille.

18 Valituksenalaisen määräyksen 30 kohdassa todetaan toisesta välitoimesta seuraavaa:

"Todellisuudessa, kuten voitiin todeta 11.12.1996 pidetyssä istunnossa, Moccia Irmen intressi voitaisiin suojata myös varoilla — —, joita Italian hallitus on sille myöntänyt, mutta joita ei ole maksettu sille, koska komissio ei ole antanut siihen lupaa; vaaditulla toimenpiteellä ei kuitenkaan olisi merkitystä tältä osin, koska varainhoitovuoden päättyessä kantajalle jo myönnettyä summaa, joka jää mahdollisesti saamatta, ei voida maksaa 31.12.1996 jälkeen, ainakaan ilman, että annettaisiin uudet säädöspuitteet, joilla varmistettaisiin laitosten sulkemisen perusteella myönnettäviä tukia koskevan järjestelmän uudelleenrahoitus. Jos kyseessä oleva hakemus hyväksytään, tämä ei kuitenkaan vaikuttaisi kantajan asemaan, ja hyväksyminen konkretisoituisi toimenpiteenä, joka ylittäisi selvästi EHTY:n perustamissopimuksessa komissiolle annetut valtuudet, koska sen olisi osoitettava jäsenvaltiolle määräys lykätä jo yhteisön markkinoille soveltuviksi todettuja tukia koskevan järjestelmän soveltamista — —."

19 Koska asianosaisten esittämissä kirjallisissa huomautuksissa on kaikki valitusasian ratkaisemisen edellyttämät tiedot, asianosaisten suullisia huomautuksia ei ole tarpeen kuulla.

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

20 Valitus perustuu ainoastaan sille valitusperusteelle, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti arvioidessaan kantajan asiavaltuutta tutki ainoastaan ne toimenpiteet, jotka kantaja oli esittänyt kirjallisissa huomautuksissaan, vaikka sen olisi pitänyt ottaa huomioon myös välitoimista mahdollisesti aiheutuvat myönteiset välilliset vaikutukset.

21 Tältä osin valittaja väittää muuttaneensa väitteitään istunnon aikana ja vaatineensa riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä, jotta se olisi voinut vedota siihen kansallisissa tuomioistuimissa ja hallintoelimissä ja jotta se olisi voinut tehdä väliaikaisen varauksen, joka olisi määrältään vastannut sen tuen määrää, jonka Italian viranomaiset olivat aikoneet sille myöntää.

22 Sen puolesta, että valittajalla oli intressi saada riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa lykätyksi, puhuu myös se, että valittajan 28.12.1996 toimivaltaiselle kansalliselle tuomioistuimelle ja 10.1.1997 vastuussa olevalle ministeriölle esittämät hakemukset, joissa vaadittiin kyseisten varojen asettamista maksukieltoon, hylättiin. Näitä hylkäämispäätöksiä oli valittajan mukaan perusteltu sillä, että riidanalainen päätös oli tarpeen panna täytäntöön.

23 Valittaja katsoo näin ollen, että juuri valituksenalaisen määräyksen kaltaiset toimenpiteet aiheuttavat tavallisesti sen, ettei yksityisten yhteisön oikeuteen perustuvaa oikeusasemaa suojata tehokkaasti välitoimia koskevissa asioissa.

24 Vastapuoli puolestaan väittää, että valitus on jätettävä tutkimatta ilmeisen perusteettomana ja että se on joka tapauksessa ilmeisen perusteeton.

25 Komissio toteaa ensinnäkin, että valitus perustuu ainoastaan yhdelle valitusperusteelle, joka koskee sitä, että valituksenalaisessa määräyksessä ei ole tarkasteltu riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä mahdollisesti aiheutuvia myönteisiä välillisiä vaikutuksia. Valittaja väittää, että tämä valitusperuste perustuu itse asiassa perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin.

26 Komissio toteaa, että valitus on jätettävä tutkimatta ilmeisen perusteettomana kolmesta syystä.

27 Komissio toteaa ensinnäkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on perustellut valituksenalaisen määräyksen 30 kohdassa arviointiaan siitä, onko riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa syytä lykätä sillä perusteella, että valittajalle alun perin myönnetyn tuen määrää vastaavan varauksen tekemisestä ei olisi ollut mitään hyötyä, koska tuen maksamiselle asetettu määräaika päättyi 31.12.1996 (ks. tämän määräyksen 18 kohta). Koska valittaja ei kiistä tätä ratkaisevaa väitettä, valitus on jätettävä tutkimatta ilmeisen perusteettomana ensimmäisen kohdan osalta.

28 Komissio katsoo myös, että valituksessa ei esitetä täsmällisesti valituksen kohteena olevia valituksenalaisen määräyksen kohtia, eivätkä valituksen tueksi esitetyt oikeudelliset perusteet ole riittävän selkeitä.

29 Lopuksi komission mukaan valituksella itse asiassa pyritään siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin jo arvioimia perusseikkoja tarkasteltaisiin uudelleen.

30 Toissijaisesti komissio toteaa, että valitus on perusteeton.

31 Komissio katsoo erityisesti, että valituksenalaisen määräyksen perustelut eivät ole riittämättömiä tai ristiriitaisia, koska valituksenalaisen määräyksen 30 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on nimenomaisesti tarkastellut mahdollisuutta tehdä varojen suuruinen varaus, mihin valituksessa viitataan, ja todennut, ettei tästä koidu valittajalle mitään hyötyä, kun otetaan huomioon 31.12.1996 päättyvä määräaika.

32 Komissio toteaa myös, että välitoimista päättävän tuomarin ei tarvitse esittää yksityiskohtaisia perusteluja välillisistä tai mahdollisista vaikutuksista, joita haetuilla välitoimilla saattaa olla.

Presidentin arviointi asiasta

33 Aluksi on syytä todeta, että valittaja vaatii, että valituksenalainen määräys kumotaan ainoastaan siltä osin kuin siinä hylätään ensimmäinen alun perin esitetyistä kolmesta vaatimuksesta, nimittäin riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskeva vaatimus.

Tutkittavaksi ottaminen

34 Komissio katsoo, että valitus on jätettävä tutkimatta ilmeisen perusteettomana.

35 Tältä osin näyttää kuitenkin siltä, että valituksesta siitä huolimatta, että se on laadittu varsin yleisluonteisesti, käyvät selvästi ilmi valituksenalaisen määräyksen riitautetut kohdat sekä määräyksen kumoamista koskevan vaatimuksen tueksi esitetyt oikeudelliset perustelut.

36 Valituksessa esitettyjen seikkojen perusteella vastapuolen on ollut mahdollista valmistella puolustustaan ja tuomioistuin on voinut tehdä asiassa ratkaisun.

37 Näin ollen ei näytä siltä, että valitus olisi tehty työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdan vastaisesti; kyseisessä kohdassa määrätään siitä, että valituskirjelmässä on mainittava oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan.

38 Ei myöskään näytä siltä, että valituksessa vaadittaisiin ainoastaan sellaisten perusseikkojen uudelleentarkastelua, jotka on jo aikaisemmin hylätty valituksenalaisessa määräyksessä.

39 EHTY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla muutosta voidaan hakea ainoastaan oikeuskysymyksiä koskevilta osin eikä tosiseikkoja voida arvioida. Tämä ei kuitenkaan estä sitä, että valituksessa esitetään valitusperusteita, jotka koskevat näiden tosiseikkojen oikeudellista arviointia sen osoittamiseksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen (ks. tämänsuuntaisesti asia C-143/95 P, komissio v. Socurte ym., tuomio 9.1.1997, 36 kohta, Kok. 1997, s. I-1).

40 Valituksessa väitetään, että valituksenalaisessa määräyksessä valittajan intressiä saada riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa lykätyksi ei ole tarkasteltu riittävästi ja tämän lisäksi sillä riitautetaan välitoimista päättäneen tuomarin esittämät tosiseikkoja koskevat päätelmät ja pyritään osoittamaan, että valituksenalaisessa määräyksessä tosiseikkoja on arvioitu oikeudellisesti virheellisellä tavalla.

41 Sen komission väitteen osalta, että valituksen perustelut ovat valituksenalaisen määräyksen sisältö huomioon ottaen riittämättömät, on syytä todeta, että tätä seikkaa on tarkasteltava pääasian yhteydessä, eikä tällainen seikka periaatteessa aiheuta sitä, että valitus jätettäisiin tutkimatta.

42 Edellä esitetyn perusteella voidaan todeta, että valitus on tutkittava.

Pääasia

43 Aluksi on korostettava, että välitoimimenettelyssä on erityisen tärkeää arvioida, onko välitoimia hakeneella intressi saada haetut toimenpiteet toteutettua.

44 Välitoimista päättävä tuomari voi suostua täytäntöönpanon lykkäämiseen ja välitoimiin ainoastaan, jos voidaan näyttää toteen, että välitoimet ovat kiireellisiä, siten että niistä on tarpeen päättää valittajan intresseille aiheutuvan vakavan ja korjaamattoman vahingon välttämiseksi (ks. viimeksi asia C-110/97 R, Alankomaat v. neuvosto, määräys 21.3.1997, 24 kohta, Kok. 1997, s. I-1795). Välitoimet, joilla ei voida estää vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa kantajalle, eivät siis ole tässä mielessä tarpeellisia. Koska valittajalla ei ole intressiä saada haettuja välitoimia toteutettua, nämä toimet eivät näin ollen täytä kiireellisyyden vaatimusta.

45 On myös korostettava, että periaatteessa ei ole mahdollista vaatia kielteisen hallinnollisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä, koska lykkäyksen myöntäminen ei muuta kantajan tilannetta (ks. asia 206/89 R, S. v. komissio, määräys 31.7.1989, Kok. 1989, s. 2841, 14 kohta).

46 Tässä tapauksessa intressi, johon valittaja vetoaa saadakseen hyväkseen haetun toimenpiteen myönteiset välilliset vaikutukset, näyttää niin välilliseltä ja epävarmalta,

ettei välitoimista päättänyttä tuomaria voida moittia siitä, että tämä ei ole ottanut sitä nimenomaisesti huomioon hylätessään riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskevan hakemuksen.

47 Lisäksi, toisin kuin valittaja väittää, sen intressiä saada Italian hallituksen sille myöntämät mutta toistaiseksi vielä maksamatta olevat varat asetetuiksi maksukieltoon on tarkasteltu nimenomaisesti valituksenalaisen määräyksen 30 kohdassa.

48 Välitoimista päättänyt tuomari totesi tältä osin, että tätä intressiä ei ole, koska näitä varoja ei kuitenkaan voitu maksaa kantajalle enää 31.12.1996 jälkeen.

49 Valittaja ei ole valituksessaan riitauttanut tätä ratkaisevaa seikkaa.

50 Tämän vuoksi sillä ei ole merkitystä, että välitoimista päättänyt tuomari ei ottanut tätä seikkaa huomioon tarkastellessaan riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskevaa hakemusta, vaan tarkastellessaan valittajan hakemusta, jossa se vaati, että komissio velvoitetaan kehottamaan Italian viranomaisia keskeyttämään muille rauta- ja terästeollisuuden alan yrityksille laitosten sulkemisen vuoksi myönnettävien tukien maksamisen.

51 Valitus on näin ollen hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

52 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan tästä oikeudenkäynnistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 30 päivänä huhtikuuta 1997.

R. Grass
kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias
presidentti